

Alkotmánybíróság
1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

Ügyszám: IV/1886-1/2017.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/1886 - 2/2017	
Érkezett: 2017 NOV 21.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: db	

Alulírott [REDACTED] latti lakos, az Alkotmánybíróság fenti ügyszámon kibocsátott remítvasában foglaltakra figyelemmel, benyújtott alkotmányjogi panaszomat az alábbiakban kívánom kiegészíteni:

Előljáróban tájékoztatom a Tisztelt Alkotmánybíróságot arról, hogy javaslatának megfelelően megkerestem jogvédő szervezeteket azért, hogy beadványom elkészítésében segítségüket igénybe vegyem. Megkeresésemre jelen ideig érdemi választ nem kaptam.

Megkerestem továbbá jogi képviselőt ellátására ügyvédek is, azonban olyan összegek (munkadíj) megfizetését kérték, amelyet jelen anyagi helyzetemben megfizetni nem tudok. Ezért a Tisztelt Alkotmánybíróság javaslatát - legjobb szándékom ellenére - teljesíteni nem tudom.

Azonban igyekszem a Tisztelt Alkotmánybíróság felhívásának legjobb tudásommal megfelelni. Előfordulhat, hogy a jogszabályokat nem mindenben az általános jogi értelmezésnek megfelelően értelmeztem, hanem a csak a magyar nyelv szabályai szerint. Ezért beadványom elbírálásánál kérem figyelembe venni azt, hogy alkotmányjogi felkészültséggel nem rendelkezem, azonban számomra ez az egyetlen jogérvényesítési lehetőség maradt.

Az Alkotmánybíróság felhívott, hogy pontosítsam, panaszomat az Abt. mely rendelkezésére alapítva nyújtottam be:

Erre vonatkozóan nyilatkozom, hogy panaszomat az Abtv. 27. § a) pontja alapján nyújtottam be, amely szerint akkor fordulhatok az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az Alaptörvényben biztosított jogomat sérti:

Indokaimat a felhívásban foglaltaknak megfelelően alábbiakban kívánom részletesen kifejtetni:

Elsődlegesen azt kívánom részletesen megindokolni, hogy azért fordultam a sérelmezett bírói döntés megsemmisítése végett az Alkotmánybírósághoz, mert az ítélet sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk. (1) bekezdésében biztosított - tisztességes tárgyaláshoz-, valamint a (7) bekezdésben biztosított jogorvoslathoz való jogomat, továbbá a XIII. cikkében rögzített tulajdonomhoz fűződő alkotmányos jogomat.

A jelen alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó bírói döntés(ek) fő kérdése elsődlegesen az, hogy a döntéshez vezető eljárással szemben milyen Alaptörvényben biztosított jogok érvényesíthetők a sérelmezett bírói gyakorlatot jellemző eljárásban és hogyan nyújthatnak védelmet nekem, mint a peres eljárás alanyának a bíróságok alapvető jogaimat sértő magatartásával szemben.

Az Alaptörvényben szabályozott alkotmányos intézmények, államszerkezeti és hatalommegosztási összefüggések, illetve emberi jogok és alapértékek elsődleges célja a közhatalommal szemben oltalmazó garanciák kijelölése. Az alapvető jogok ennek megfelelően eredendően az állami közhatalommal szemben nyújtanak védelmet.

Fontosnak tartom hangsúlyozni: a magánszemélyeknek a közhatalommal szemben történő védelme különösen fontos az alkotmányosan meg nem engedhető magatartással szemben, T) cikk (1) bekezdés.

Egy-egy jogvitát eldöntő bírói döntés alkotmányosságát így végső soron a „valódi” alkotmányjogi panasz intézményén keresztül az Alkotmánybíróság garantálja. Igaz ez a szerződéses és más egyéb magánjogi karakterű jogvitákban eljáró bírói döntésekre is, melyek esetében az Alkotmánybíróság a bíróságok részére "megelőlegezett" jogkövető magatartására figyelemmel vizsgálja, hogy az adott jogviszonyt

szabályozó generálklauzulák bírói értelmezése összhangban áll-e az érintett alapjogból fakadó követelményekkel.

Különös jelentőséghez jut ez a jogvédelem az eljárás jogi jogviszonyokban, melyek alapvetően aszimmetrikus természetűek. Ezt igazolja, hogy az eljárásjog az olyan önálló és függő, vagyis a bíró irányítása alatt álló pervezetést szabályozza, amelyet a magánszemély (alperes) jellemzően hosszabb időn keresztül, személyesen lát el. A magánszemély tehát nem egy előre pontosan meghatározott feladat elvégzésére köteles, hanem a bíró utasításai szerint és ellenőrzése mellett egy jellegét tekintve meghatározott feladat ellátására.

E keretjelleget jogviszonyt minden esetben a bíró részletes utasításai töltik meg pontos tartalommal. A magánszemély tehát ennek megfelelően az egész személyiségével vesz részt az eljárásban. Mindebből következik egyfelől, hogy a peres eljárás sajátossága a felek egyenlőtlensége és a jogviszony alá-fölé rendelt jellege. Másfelől pedig a perrendtartásból fakadó szabályok a magánszemély cselekvési autonómiáját, így magatartását és véleményét szükségszerűen korlátozzák.

A felek mellérendeltségének és tényleges egyenjogúságának hiányából fakadóan a mai eljárásjogi jogviszonyok jellemző vonása kell legyen egyfelől a magánszemélyt védő klauzikálisan kógens jellegű szabályok intenzív jelenléte, és az alkotmányjogi szabályok intenzív jelenlétének igénye, másfelől pedig a jogvitákban döntő bírói ítélezési gyakorlat és az alkotmányos jogvédelem kiemelt szerepe.

Ennek megfelelően a közigazgatási szervekkel szemben a magánszemély alapjogi védelme az ítélezés pártatlanságának érdekében biztosítandó, azonban az ítélező bírák tekintélyének megóvása érdekében nem korlátozható.

A bírói döntéssel szemben azért terjesztettem elő alkotmányjogi panaszt, mert az eljárásban az Alaptörvény XXVIII. cikk. (1) bekezdésében elismert jogommal éltem, amikor bizonyítékaimat és indokaimat előadtam. A Törvényszék az általam előadottakat egyáltalán nem értékelte, ezzel a valódi fellebbezési lehetőséget kizárta, ezzel az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jogomat megsértette.

A Törvényszék kifejtette, hogy a vitatott zálogjogi bejegyzés deviza alapú kölcsönszerződés biztosítására szolgál, és elmagyarázta ennek "működését", amely alapján megállapította, hogy a zálogjogi bejegyzés és a bejegyzés alapjául szolgáló közjegyzői okiratban rögzített jelzálog szerződés szerinti jogok és tények között tartalmi eltérés nincs.

A Törvényszék ezzel együtt azt is hangsúlyozta, hogy jelen eljárásnak kizárólag a zálogszerződés illetőleg az ennek alapján történt ingatlan-nyilvántartási bejegyzés a tárgya.

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét megalapozza az, hogy az eljáró Törvényszék a sérelmezett ítéletet a jelzálogszerződésen és eljárás tárgyán kívüli deviza alapú kölcsönszerződésre vonatkozó "ügyleírásra" alapította, annak ellenére, hogy a perbeli ügyben alkalmazandó hatályos jogszabályok és a rendelkezésre álló bizonyítékok az "ügyleírással" ellentétesen rendelkeztek.

Az a tény ugyanis nem vitathatóan és egyértelműen megállapítható, hogy az eljárásban vitatott ingatlan-nyilvántartási bejegyzés tartalma **eltér** a bejegyzés alapjául szolgáló okirat - IV. pontban rögzített jelzálogszerződés - tartalmától.

Valamint az is, hogy az általam kifogásolt - hiányzó - **módosult jelzálogszerződés jelen eljárásban nem lelhető fel.**

Arra a Törvényszék nem adott magyarázatot, hogy ha az okiratban rögzített jelzálogszerződés tartalma nyilvánvalóan eltér az ingatlan-nyilvántartási bejegyzéstől, akkor miért hivatkozott arra, hogy nincs eltérés a két - tehát a zálogszerződésben rögzített és az ingatlan-nyilvántartásban bejegyzett - zálogjog között.

A Törvényszék ezzel közvetlenül beleavatkozott a perrel érintett szerződésbe, és így megváltoztatta annak tartalmát. A normatív alapját veszítette, „önkényes” bírói döntés kapcsán tehát az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított jogaimat az eljáró Törvényszék általa sértette meg, hogy kötelező

szabályként az általa előadott hiányzó szerződéses feltételt (zálogjogi bejegyzést) rendelte alkalmazni a sérelmezett ítéletben, illetőleg az ingatlan-nyilvántartási bejegyzésben.

Arra a törvényszék nem adott magyarázatot, hogyan állapította meg azt, hogy a kölcsön szerződésben kizárólag forint összegben rögzített (tehát deviza összegben nem található) kölcsön összeget, biztosítja - a zálogszerződéstől is eltérő tartalommal teljesített -, ingatlan-nyilvántartási bejegyzés.

A közjegyzői okiratba foglalt - zálogjogra irányuló -, megállapodás tartalmától eltérő bejegyzés miatt a sérelmezett Törvényszéki döntés az Alaptörvény miatt XIII. cikkében rögzített tulajdonomhoz fűződő alkotmányos jogomat sérti az alábbiak miatt:

A tulajdonost megilleti az a jog, hogy a dolgot megterhelje vagy annak tulajdonjogát másra átruházza; a szerződési szabadság azt jelenti, hogy a tulajdon megterhelése az ügylet gazdasági céljától, funkciójától függően időlegesen, illetőleg **feltételtől függően lehet** érvényes.

Lehetőség van arra, hogy a tulajdonos a vagyontárgyat oly módon kösse le biztosítékként, hogy a későbbi fizetés elmaradása esetére az adott vagyontárgy tulajdonjogának a megszerzését a hitelező részére lehetővé tegye, és erre az esetre előre megállapodjanak a lejárt követelések - kölcsöntartozás, illetve a vételár - kölcsönös beszámításában.

Az Alaptörvény által nyújtott tulajdon védelem a tulajdonlás tényén alapuló alkotmányos védelem. Azaz a tulajdonlásban megzavart tulajdonosnak a védelem elnyeréséhez csak azt kell bizonyítania, hogy tulajdonosa volt és a tulajdonát jogellenesen megterhelték, illetve tulajdonlásában zavarták. A kölcsönszerződés (valamint a Jelzálogszerződés alapján) a Banknak legfeljebb kötelmi igénye keletkezett arra, hogy a tulajdonomat javára megterheljem.

A tulajdonomhoz fűződő alkotmányos jogom alapján azonban nincs lehetőség arra, hogy az általam megengedett bejegyzéstől **eltérően** az ingatlanomat megterheljék. Ezért ezen Alaptörvényben rögzített jogom megsértése egyértelműen megállapítható a kifogásolt Törvényszéki döntéssel kapcsolatban.

Ezért ezen eljárás során azt kell vizsgálni, hogy milyen volt **az eredeti megállapodás**, és ezt tilos önhatalommal megváltoztatták-e.

Ha igen akkor az e körben meghozott Alkotmánybírósági határozat célja az eredeti állapot visszaállítása, illetve az, hogy a törvénysértőt erre irányuló magatartásától eltiltsa. Tehát ezen eljárás, - illetőleg kérelem - célja az önkényesség, **a tilos önhatalom kizárása**.

Ez a megoldás - tehát a *contra legem* bírói jogértelmezés -, felveti a bíróságok törvényeknek való alávetettsége elvének sérelmét is. A jogállamiság elvéből, követelményéből az is következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntésének eszközévé. Ellenkező esetben sérül a jogbiztonság követelménye, a jogalkalmazó szervek döntéseire vonatkozó kiszámíthatósági és előre láthatósági elvárás" {3026/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [27]; de ugyanígy: 3173/2015. (IX. 23.) AB határozat, Indokolás [52]}.

Álláspontom szerint alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés annak eldöntése, hogy az R) cikk 1) bekezdése - amely szerint az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja -, valamint a B) cikk 1) bekezdésében foglalt jogállamiság generálklauzula értelmezése milyen módon áll összhangban a XXVIII. cikk. (1) bekezdésében biztosított - tisztességes tárgyaláshoz való jogom, valamint a (7) bekezdésben biztosított jogorvoslathoz való jogom továbbá a XIII. cikkben rögzített tulajdonomhoz fűződő jogaim alkotmányos tartalmával. Egyszerűen fogalmazva: a Bírói függetlenség nem azonos azzal, hogy "a jogszabályoktól független".

Azt kérem ezért vizsgálni, hogy a jelen alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó bírói döntés indoklásának tartalmában az R) cikk 1) bekezdése, valamint a B) cikk 1) bekezdésének követelménye miképpen, illetőleg maradéktalanul teljesültek-e.

Valamint annak megállapítását kérem, hogy ezen Alaptörvényi jogszabályokban foglaltak rendelkezéseinek megsértése - e tárgyban előadott indokaimra figyelemmel -, milyen módon vezetett a vitatott bírói eljárásban a sérelmezett döntéshez, vagyis a XXVIII. cikk. (1) bekezdésében biztosított

tisztességes eljáráshoz való jogom és a (7) bekezdésben biztosított jogorvoslathoz való jogom valamint a XIII. cikkében rögzített tulajdonomhoz fűződő alkotmányos jogaim megsértéséhez.

Ezért Alkotmányjogi panaszom az Abtv. 56. §-a alapján befogadható, tekintettel arra, hogy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek értékelhető az a probléma, hogy a tisztességes bírósági eljárás követelményének megfelel-e, ha a bíróság lerontja az adott eljárásban bemutatott bizonyítékok és indoklások érvényesülését azáltal, hogy a keresettel érintett perben az eljáráson kívüli ügyleírásra hivatkozik, és egyoldalúan csak a másik fél bizonyítékaira és szempontjaira alapozza a döntését.

A tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot az eljárás egészének minőségében kell vizsgálni, ahogyan az Alkotmánybíróság a 6/1998. (III. 11.) AB határozatában megállapította azt, hogy „[...] a *fair trial* olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás «méltánytalan» vagy «igazságtalan», avagy «nem tisztességes»» [ABH 1998, 95.] {legutóbb megerősítette a 3102/2017. (V. 8.) AB határozat}

A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetők ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszere magában hordozza.”

Mindemellett számomra az ítélet indoklásának alapján egyértelmű és vitán felülálló az, hogy az eljáró Törvényszék szándékosan valósított meg olyan súlyú alkotmányossági sérelmet, amely az önkényes minősítést, valamint a bírói függetlenséggel való visszaélés súlyos vádját megalapozza jelen esetben.

Az indoklás hiánya vonatkozásában - figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési kötelezettségre is -, azt vizsgálni szükséges, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e.

A Pp. 221. § (1) bekezdésének az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelménynek megfelelő értelmezése szerint, a jelen perbeli esetben a Törvényszék marasztaló ítéletének tartalmaznia kellett (volna) -, az általam felhozott kifogások és az általam beterjesztett bizonyítékok tényszerű – jogszabályokkal és dokumentumokkal alátámasztott – indoklását.

A jelen perbeli esetben a zálogjogi bejegyzés törlése iránt indított peres eljárásban lehetőséget kellett (volna) biztosítani arra, hogy gyakorolhassam az engem megillető azon jogokat, amelyek lehetővé teszik, hogy a tulajdonomat terhelő bejegyzés jogalapját és összepszerúségét vitathassam.

Az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatában a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog érvényesülésének megítélését minden esetben tartalmi vizsgálatához kötötte, ezért jelen ügyben is elemezni szükséges az alapjog állított sérelmére vezető jogszabályi környezetet és bírói döntést, a szabályozás célját és a konkrét ügy tényállását, majd pedig – mérlegelés eredményeként – mindezekből vont le következtetéseket az adott esetre nézve megállapítható alapjogsérelemre nézve {vö. 3102/2017. (V. 8.) AB határozat, Indoklás [18]}.

A törvényszéknek a jelen ügyben az általam benyújtott okiratot vizsgálnia kellett volna, vagy legalábbis meg kellett volna indokolnia, hogy ezen bizonyíték vizsgálatát miért mellőzte. E helyett azonban csak az ingatlan-nyilvántartási bejegyzést és alperesi hivatkozásokat vizsgálta, és vette figyelembe, és kifogásaimat elutasította, az eljárásban fel nem lelhető okiratokra (amely jelen esetben a kölcsönszerződést és a módosult kölcsönszerződést jelenti) és adatokra (zálogjog tartalma) hivatkozva.

Az ítélet szerint azért marasztaltak el, mert a devizában fennálló és a szerződésben összepszerűen meghatározott tartozást számítja át a Bank forintra. A kölcsönszerződés devizában meghatározott összeget nem tartalmaz, így nem lehet megállapítani azt, hogy a Törvényszék milyen okiratot vizsgált, mert ilyen okirat (kölcsönszerződés) amely **a kölcsönösszeget devizában tartalmazza** akként, hogy ahhoz folyamatosan hozzáigazítják a forintban rögzített kölcsön összeget, **jelen eljárásban nem lelhető fel.**

Az okiratba foglalt jelzálogszerződés tartalmaz devizában meghatározott összeget, azonban ehhez az összeghez az okiratban rögzített napon érvényes deviza árfolyam szerinti forint összeg tartozik.

A közjegyzői okiratba foglalt kölcsön és jelzálogszerződés elválaszthatatlan részei egymásnak.

A törvényszék arra vonatkozóan is kifejtette indoklását, hogy a 2014. évi LXXVII. törvény szerinti módosítás a jogszabályoknak megfelelően történt.

Arról a Törvényszék nem nyilatkozott, hogy ha a kölcsönszerződés módosulása a jogszabályok szerint történt, akkor a módosulás érvényességéhez miért nem szükséges a módosult Jelzálogszerződés - érvényes -, a törvényben foglaltak szerinti létrejötte.

És arra sem adott magyarázatot, hogy miért alapította ítéletét olyan okiratokra, amelyek a sérelmezett eljárásban nem lehettek fel.

Jelen esetben ez azt jelenti, hogy a Földhivatal nem a - megállapodás szerinti - zálog jogot jegyezte be, hanem a szerződésben vállalt kötelezettségemen túlmenően alapított zálogjogot a Bank, illetőleg jogutódja javára.

Ami perbeli esetben azt jelenti, hogy az általam benyújtott szerződést (közjegyzői okiratot) nem vizsgálták (ezt bizonyítja az a tény, hogy az okiratban rögzített zálogjogi bejegyzést az ingatlan-nyilvántartási bejegyzéssel azonos tartalommal említik), valamint a vizsgált kölcsönszerződés azon rendelkezését, amely a biztosítandó kölcsön összegre vonatkozik, nem vizsgálták, - figyelmen kívül hagyták.

Ezt bizonyítja az a tény, hogy a kölcsönszerződés csak forintban tartalmazza (3.650.000,-Ft összegben) a kölcsön összeget, amely a bejegyzés alapjául szolgáló okirat IV. pontjában rögzítettek szerinti napon érvényes deviza árfolyammal számított deviza összegnek felel meg.

A Törvényszék indoklásából kiderül, hogy a törvényben foglalt jogával (vissza) élve, teljes mértékben figyelmen kívül hagyta az általam beterveztett bizonyítékot, (közjegyzői okiratot), amely ellenkező bizonyításig teljes bizonyító erővel bír, és ekként bizonyítja azt, hogy milyen tartalmú jelzálog bejegyzésre kötöttem megállapodást, és az ott rögzített tartalomnak megfelelő zálogjogi bejegyzéshez adtam hozzájárulásomat, illetőleg arra, hogy ingatlanomat annak az összegnek az erejéig megterheljék..

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti.

A tisztességes bírósági eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes bírósági eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposítással megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon {lásd 7/2013. (III. 1.) AB határozat Indokolás [34]}.

A fentiekre tekintettel a jelen ügy vonatkozásában megállapítható, hogy nem teljesítette a Bíróság és a Törvényszék indokolási kötelezettségét akkor, amikor az ügy egyik leglényegesebb részéről, az adott eljárásban nyilvánvalóan az eljárás alapjául szolgáló és fellelhető bizonyítékra - tehát az általam benyújtott okiratba foglalt szerződés(ek)re -, vonatkozó hivatkozásaim mellőzésének okairól nem adott számot határozatában.

A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljárásból való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja

figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

„A jogorvoslathoz való jog olyan alkotmányos alapjog, amely tárgyát tekintve a bírói, illetőleg a hatósági (más közigazgatási) döntésekre terjed ki, tartalmát tekintve pedig azt kívánja meg, hogy valamennyi, az érintett jogát vagy jogos érdekét (helyzetét) érdemben befolyásoló érdemi határozat felülvizsgálata érdekében legyen lehetőség más szervhez, vagy azonos szerv magasabb fórumához fordulni.” {3064/2014. (III. 26.) AB határozat, Indokolás [15]}

Azért tartom Törvényszék döntését alaptörvény-ellenesnek, mert a támadott ítélet alapjául szolgáló másodfokú eljárás során nem volt biztosítva számomra az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében garantált jogorvoslathoz való jogom.

Alappal merül föl a kérdés: vajon mi az ami a fentieknél alaposabban bizonyítja a szándékos törvénysértéssel azt, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikkében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogom sérült, így a hivatali hatalommal való visszaélés tényszerűen megállapítható, úgy hogy a további jogérvényesítési lehetőségeimtől igyekeztek elzárni azzal, hogy fellebbezésnek helye nincs.

A jogorvoslat biztosításának követelménye az érdemi határozatokra vonatkozik. Annak vizsgálata során, hogy mely döntés minősül ilyennek, a döntés személyre gyakorolt hatása és a tárgy meghatározó, vagyis az, hogy a döntés lényegesen befolyásolta-e az érintett helyzetét, jogait. {18/2016. (X. 20.) AB határozat, Indokolás [16]}

A perbeli eljárásban a Törvényszék az általam betervezett bizonyítékot és kifogásaimat nem vizsgálta, így nem is lehetett ráhatásom a vitatott zálogjogi bejegyzés jogalapjának és összecszerűségének vitatására, ami az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését sérti.

A Törvényszék a jogsértéssel lefolytatott eljárásban különösebb aggály nélkül (okirati bizonyítékok vizsgálata nélkül) az első fokú ítéletet és a törvénysértő bejegyzést jogerőre emelte, ez pedig XXVIII. cikk (7) bekezdéséből fakadó alkotmányos jogaimat sérti.

Nem a (formailag biztosított, benyújtható) fellebbezéssel van biztosítva ugyanis a jogorvoslathoz való jog, hanem azzal, hogy az ügy megoldása szempontjából, megfelelően meghallgatták és megvizsgálták a bíróságok az eljárás ténybeli és jogi indokait. Ezért szükséges, hogy az Alkotmánybíróság megvizsgálja, kontradiktórius eljárásban volt-e részem.

Az ítéletben foglalt indoklások alapján azt kérem megállapítani, hogy a Pp. 221. § (1) bekezdésének alkalmazása során a tények és bizonyítékok vizsgálata, így az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdéséből és XXVIII. cikk (7) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény nem teljesült, mert a velem szemben indult per során a bírósági eljárásban nem gyakorolhattam az engem megillető azon jogaimat, amelyek biztosítják azt, hogy az általam előadottakat is figyelembe veszik és mérlegelik, mert csakis ezen jogaim érvényesülése esetén lehetett helye marasztalásomnak.

A jogorvoslathoz való jog törvényben meghatározottak szerint gyakorolható, ezért az egyes eljárásokban eltérő szabályozás lehetséges. Az Alaptörvény megköveteli, hogy a jogorvoslati jog nyújtotta jogvédelem hatékony legyen, vagyis ténylegesen érvényesüljön és képes legyen a döntés által okozott sérelem orvoslására.

A jogorvoslat jogának hatékony érvényesülését számos tényező befolyásolhatja, így többek között a bizonyítékok és kifogások vizsgálatának az eljárást lefolytató bíróságok által történő tényleges teljesítése. A jogorvoslatot elbíráló szerv nem köteles a kérelemnek minden körülmények között helyt adni, az azonban feltétlenül szükséges, hogy az eljárási szabályok által meghatározott keretek között a jogorvoslati eljárást lefolytassák és a jogorvoslati kérelemben írtakat a jogszabályban foglaltak szerint érdemben megvizsgálják. A jogorvoslati út igénybevételének nem előfeltétele valamely jog – esetleg alapjog – tényleges sérelmének a bekövetkezése, elegendő, ha az érintett megítélése szerint jogát (jogos érdekét) sérti a támadott döntés.

Az Alkotmánybíróság tehát a rendes bíróságoktól eltérően nem a felül bírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését. Ezért annak megállapítását kérem, hogy a jogkérdésre illetően az eljárásra nyilvánvalóan vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket és bizonyítékokat indokolás nélkül figyelmen kívül hagyó bírósági indokolás azáltal okozta a jelen ügyben az egész bírósági eljárás tisztességtelenségét, hogy az indokolás hiánya a jogalkalmazói önkénnyel összekapcsolódott.

Ennek alapján pedig a sérelmezett döntéshez vezető bírói gyakorlatban/eljárásban semmilyen értelmezés alapján nem állapítható meg a jogorvoslathoz való jogom alkotmányban biztosított garanciáinak teljesülése, és kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy döntése során vegye figyelembe A Római Egyezmény 6. cikkében biztosított jogokat, valamint a strasbourgi Emberi Jogok Bíróságának e jogok alapján kimunkált gyakorlatát.

Budapest, 2017-11-15

Tisztelettel:



